

[Arbejds- og Socialministeren.]

disse Lovbestemmelser. Den ærede Forespørger citerede § 9 i Loven om Arbejdsforhold, men glemte at anføre, at der i Stk. 2 staar, at Sager vedrørende Overtrædelse af Bestemmelserne i Stk. 1, 2det—3die Punktum, paadømmes af den faste Voldgiftsret. Hvis jeg havde blandet mig i disse Forhold, kunde det ærede Medlem Hr. J. S. Foget være staaet op og med Rette have stillet en Forespørgsel til mig om, hvorfor jeg blandede mig i disse Forhold, der i Virkeligheden hører under den faste Voldgiftsret. Jeg svarer altsaa stadig: Hus forbi! Der er i Lovgivningen tilvejebragt Bestemmelser, som de paagældende skal rette sig efter, og hvis de ikke gør det, er der ogsaa Vejledning for, hvilke Veje der skal gaas.

Det ærede Medlem efterlyste en Priskurant for Randers Amt. Her staar jeg med en Priskurant for Medlemmer af Dansk Arbejdsmands Forbund i Randers, Aarhus, Skanderborg og Vejle Amter, saa den eksisterer da!

Og saa vil jeg gerne sige, at det er et fuldkommen fortegnet Billede, den ærede Forespørger giver af Arbejdsforholdenes Udvikling herhjemme. Jeg vil allerførst minde om, at Arbejdere og Arbejdsgivere i sin Tid i Forening kom med et Forslag til Lov om Arbejdsforhold, en Lov, hvorefter vi skulde undgaa store, omfattende Konfliktsituationer, og som var Udtryk for, at man fra begge Sider i denne for Danmark vanskelige Situation ønskede at bidrage til Arbejdsfredens Opretholdelse. Jeg tror, det er en Lov, som Samfundet har haft megen Nytte af, og som alle kan være tilfredse med. Men paa den anden Side er der heller ikke Arbejdstvang i Danmark, og jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det er virkelig frit for en hvilken som helst Arbejder, om han vil arbejde for Gaardejeren derovre i Stensmark, eller han ikke vil gøre det. Der er ingen, som kan tvinge nogen som helst til at arbejde hverken for ham eller for andre. Spørgsmaalet er blot, hvilke Følger det faar for Arbejderne. Og hvis man uberettiget nægter at arbejde for en Arbejdsgiver, ja, saa bliver Spørgsmaalet, om man skal have Understøttelse, eller man ikke skal have Understøttelse; men det er der ogsaa Organer der bestemmer, og jeg synes i hvert Tilfælde, det er lidt for dristigt af den ærede Forespørger at paastaa, at Arbejdsstandsningen hos Gaardejeren i Stensmark er ulovlig; det var det Udtryk, som det ærede Medlem brugte. Det tør jeg ikke fastslaa, den er — derom har jeg ikke Kendskab nok til den —, men

hvis den er ulovlig, ja, saa er der den faste Voldgiftsret at indanke Spørgsmaalet for, og hvis de paagældende har faaet uberettiget Understøttelse, skal de ikke have den, saa skal den fratages dem, og det afgøres, som jeg siger, af Socialudvalg og Amt, Arbejdsnævn og Arbejdsdirektør. Det kan ikke saadan uden videre slaas fast uden nærmere Undersøgelse af Sagen. De Oplysninger, der er fremdraget af den ærede Forespørger, kan være rigtige, men det kan ogsaa være, at de er behæftede med Mangler. Jeg har givet de Oplysninger, jeg har. Jeg kender ikke Forholdene, jeg har ikke selv kunnet rejse over for at undersøge dem, men jeg maa gaa ud fra, at de Oplysninger, jeg har faaet, er rigtige.

Nu taler man saa meget om Urostiftere, at Arbejderne ikke vil bestille noget og meget andet. Men det er vel ikke forkert at anføre, at der sikkert ogsaa er Arbejdsgivere, som ikke altid forstaar deres Op-gave. I hvert Fald har jeg i afvigte Sæson været stillet over for nogle Stykker, som havde vanskeligt ved at komme igennem med det, og det kan ikke nægtes, at der har været Tilfælde — det er undtagelsesvis, det erkender jeg, det gælder ikke Landbruget som Helhed —, hvor man vilde benytte sig lidt rigeligt af Loven om Landbrugets Arbejdskraft til at sikre sig en billig Arbejdskraft, fordi man regnede med, at den var i høj Grad stavnsbunden og ikke havde Ret til at tage Arbejde andre Steder uden Hensyn til Løn og Arbejdsvilkår.

Jeg holder ikke Haanden over nogen som helst, der uberettiget nægter at tage Arbejde. Min Virksomhed baade tidligere som Organisationsmand og nu som Arbejds- og Socialminister vil være bekendt. Jeg ved, at sammen med Administrationen, sammen med Anvisningskontorerne, sammen med Beskæftigelsescentralen har jeg gjort et meget stort Stykke Arbejde for at komme igennem. Det kan ikke undgaa — det er ganske givet — og slet ikke i Tider som de nuværende, at der kan komme Gnidninger, Uoverensstemmelser og Konflikter, men at bruge dem til gennem en Forespørgsel til mig at ville tegne et Billede af danske Arbejdere som værende nogle, der helst ikke vil bestille noget, men blot tilsigter Konflikter, maa jeg tilbagevise som værende fuldkommen uberettiget. Det forekommer mig ogsaa, at den Omstændighed, at der er mange Tusinde danske Arbejdere i Tyskland og nogle Tusinde i Norge, er Bevis paa, at danske Arbejdere søger Arbejde, hvor det er at faa, selv om det er under ublide Forhold og forbundet